

ENTERRAMENT DE MN. PERE SALA MARQUILLES  
Santa Maria de Moià / 15-5-2015  
*Ac 10,34-43 // Lc 12, 35-40*

En temps de Pasqua celebrem les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Pere Sala Marquilles. I ho fem en aquesta església parroquial de Santa Maria de Moià, on tantes vegades ell celebrà per a glòria de Déu i santificació dels homes els misteris de la fe cristiana. En els nostres cors hi ha un doble sentiment. Per una part, el dolor per la separació. Sempre ens costa que una persona estimada ens deixi. Trobarem a faltar la seva amistat, el seu desig de servir, les seves ganes de compartir l'amistat i la fraternitat, el seu zel sacerdotal. Sí, ell tenia un cor sacerdotal, amb un gran desig de servir els altres. Com n'era, de feliç, en el servei ministerial: en la predicació, en el servei als altres i, sobretot, en la celebració de la santa missa! Ell ha estat cridat a la presència del Pare. Ja ho sabem, però també ens mancarà la seva presència. Perquè ens estimava i l'estimem.

Ara bé, en el nostre cor, amb la mirada de fe, hi ha també una gran pau. La pau de saber que ell està amb el Pare, amb aquell que sempre va estimar, amb aquell a qui maldava per servir amb tot el cor. I, si és amb el Pare, sabem que també és amb nosaltres. Els cristians sabem que la mort no té la darrera paraula. Que la nostra vida per aquest món no és la darrera etapa del viatge de l'home vers els no-res, sinó que som pelegrins per aquest món i som cridats a la vida per sempre amb Déu. No morim per sempre, viurem en l'eternitat de Déu. Per això estem segurs que el nostre germà, encara que aparentment l'hàgim perdut, ell és amb Deu i per això podem estar units ell i nosaltres en la comunió dels sants. Ah, i també esperem retrobar-nos un dia amb ell en la pàtria eterna.

Aquesta mirada de la fe cristiana no és un mer consol davant la fatalitat de la mort que, tard o d'hora, arriba a tota persona. La nostra esperança en la vida eterna i en la resurrecció a la fi dels temps és una esperança viva. Jesús, mort i ressuscitat, és la nostra esperança viva. De fet, la resurrecció de Crist és la bona nova que l'Església no es cansa mai d'anunciar a tots els homes. L'Església no té cap altra bona notícia a dir als homes. Aquesta bona notícia ha ressonat en el cor i en els llavis de mossèn Pere moltíssimes vegades. I ara, en el moment de les seves exèquies cristianes, ha tornat a ressonar amb força en la predicació de sant Pere, que hem escoltat en la primera lectura: A Jesús de Natzaret, el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia. Aquest anunci en llavis dels apòstols de tots els segles i tots els llocs és, de fet, l'única bona notícia que tota persona està esperant en el més pregon del seu cor. És la certesa que l'Amor no mor mai. És la certesa que l'Amor és més fort que la mort. És la certesa de saber que, àdhuc en el moment de la nostra màxima feblesa, en la mort, Déu no ens abandona, perquè tenim la certesa que Crist, el seu Fill, ha vençut per sempre el pecat i la mort, i la seva victòria és també la nostra victòria. Els cristians perquè creiem en Jesús mort i ressuscitat podem mirar cara a cara la mort i li podem dir, com sant Pau: Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló? (1Co 15,55).

Estimats germans, avui enterrem en la feblesa, un germà nostre, que sempre cregué en Crist; enterrem un germà que va sentir en el seu cor, ja des de la tendra infància, la crida a ser apòstol de Crist. I ho ha estat en el seu pelegrinatge per aquest món setanta-dos anys essent sacerdot de Crist. La seva llarga vida sacerdotal ha estat un do per a l'Església i per a tots i cada un dels qui ell ha servit en els diversos ministeris encomanats. Aquí en aquesta parròquia amb molts de serveis, tot i la seva ancianitat, i també en la residència d'ancians de l'Hospital de Moià. Ell va ser cridat a ser un testimoni, amb tota la seva persona, de Crist ressuscitat. Des dels primers apòstols, aquells que van menjar i beure amb Jesús després que hagués ressuscitat d'entre els morts, el Senyor continua suscitant apòstols seus en tots els temps, per tal que donin testimoni que Jesús és viu enmig del món i de la història, per il·luminar, enfortir i alliberar tots aquells que es deixen salvar per ell. El sacerdot de Crist no solament fa present Crist amb el seu anunci, sinó també amb la seva presència sacramental, sobretot i principalment en l'Eucaristia i, encara que en la pobresa, també en la seva mateixa persona.

Agraïm, doncs, avui al Senyor la llarga vida, noranta-vuit anys i el llarg ministeri sacerdotal, setanta-dos anys, del nostre germà mossèn Pere. Fem-ho també amb la pregària al cor, tot demanant al Senyor que susciti en les nostres parròquies aquells joves que continuïn el sacerdocí apostòlic, per tal que el testimoni de Jesús ressuscitat perduri viu entre nosaltres i l'Eucaristia, banquet pasqual, l'aliment de vida eterna, no manqui en les parròquies de la nostra diòcesi. Sense Crist no hi ha vida. Sense Crist no hi ha esperança. Senyor, tingueu misericòrdia del vostre poble. Doneu-nos els pastors que necessitem, per a poder ser el vostre poble sant i evangelitzador.

Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Jesús ens convida a estar sempre vetllant, amb el cor despert, esperant l'arribada del Senyor, que és a prop. Viure sabent que el Senyor ha de venir a la fi dels temps és la gran saviesa cristiana. L'hora de la nostra mort., més enllà de la mort del cos, és també el moment de la trobada personal amb el Senyor. Ens cal estar preparats, amb el cor net de pecat i de mal, amb l'esperança ben viva per la fe en l'amor misericordiós de Déu, amb les obres pròpies de la caritat cristiana. Mn. Pere Sala ha viscut sempre amb aquesta saviesa. Tota la vida ha estat de servei, i en el moment de la mort el Senyor l'ha trobat amb el cor de sacerdot, de servidor de Déu i dels altres. La nostra esperança és que el Senyor l'ha convidat a la seva taula de l'amor etern i el servirà, com a tots els benaurats que han lluitat la seva vida per ser-li fidels en el servei als germans.

L'hora de la mort és l'hora de la veritat. Cadascú haurà de presentar el seu cor amb tota transparència davant Déu i, per això mateix, si sempre hem de confiar en l'amor misericordiós de Déu, encara més en l'hora de la veritat de la mort. És això el que fem nosaltres en aquest moment de la missa exequial de mossèn Pere. L'encomanem a Déu, Pare ple de pietat, perquè usi de misericòrdia amb ell i li netegi del tot el seu cor, amb el foc del seu amor etern, de totes les mancances i pecats que hagi pogut tenir.

La condició humana té necessitat sempre, mentre peregrinem per aquest món, i en l'hora de la mort de la misericòrdia divina. La nostra pregària per Mn. Pere Sala és la de caritat dels germans que pregunten per aquell que en aquest moment necessita la nostra caritat.

A santa Maria, mare de Misericòrdia, encomanem el nostre germà, perquè sigui per a ell mare de tendresa i el porti de la seva mà a la presència de Crist. Estem segurs que ella ho fa, perquè ell s'encomanava moltes vegades a la mare dels cristians en la pregària senzilla de l'avemaria, dient: «Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.»